

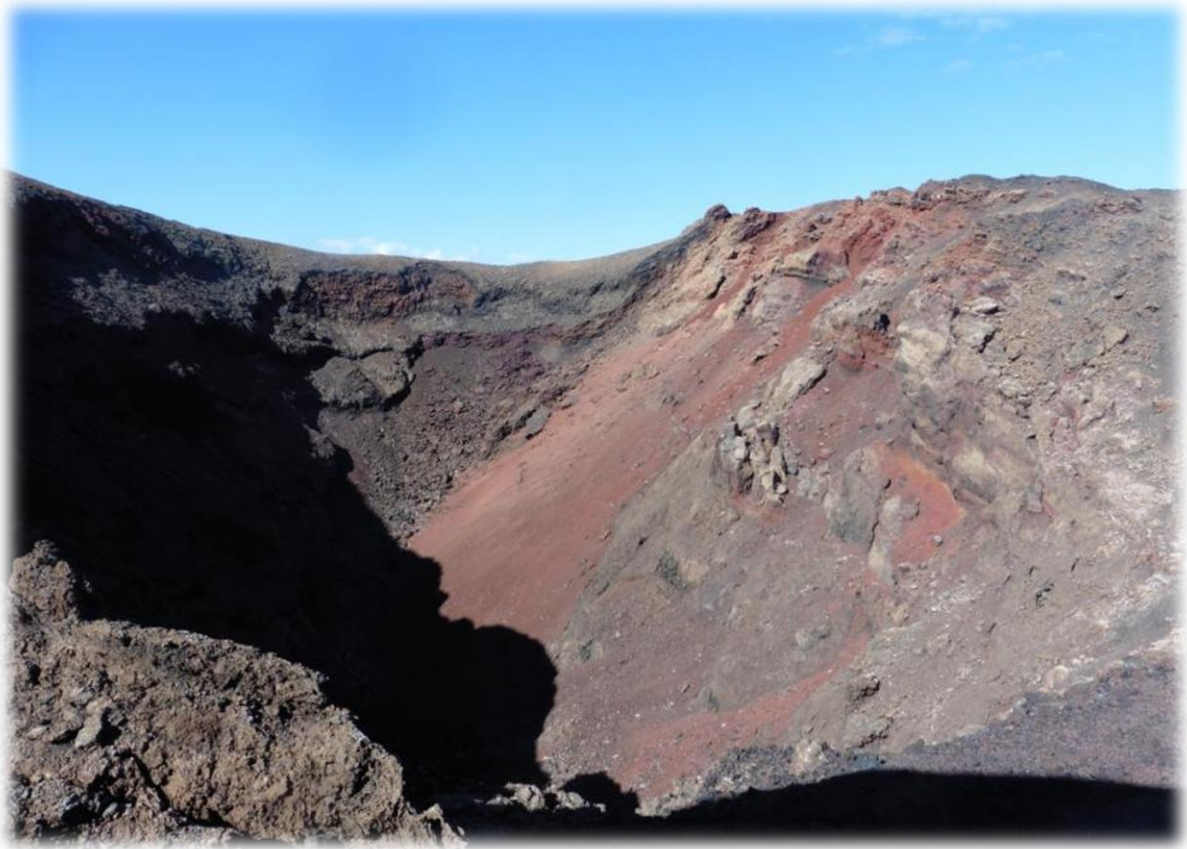

Toeristen kunnen, tegen betaling, een rondje maken op een drommedaris rond een vulkaan.

Timanfaya is sinds 1968 een Spaans nationaal park en werd voor het publiek geopend in 1974. Het is terug een ontwerp en een idee van César Manrique.

Het park geniet de hoogste graad van bescherming zodat het grootste deel niet toegankelijk is, behalve voor wetenschappelijk onderzoek.

In de grond zijn kokers aanwezig. Zodra de toeschouwers op veilige afstand staan giet een medewerker er een beetje water in. Er komt dan een beetje stoom uit de pijp. Dat is een voorproefje van wat er komen gaat. De medewerker of gids vertelt dat je nu je camera in aanslag moet houden, want je hebt 2 seconden om te reageren. Er wordt nu een grotere hoeveelheid water in gekapt..... twee seconden later spuit het in een klap meters omhoog.

Bij het restaurant is er een put van zes meter diep waar vulkanische warmte uit komt. De temperatuur in het gat is hoger dan driehonderd graden Celsius. Boven het gat ligt een rooster waar het restaurant aardappels op gaart en vlees op barbecuet.

Het publiek mag rondom een kuil gaan staan. Je voelt en ziet de warmte al uit de kuil omhoog komen. Er wordt een bosje stro bovenaan de kuil gelegd. Al snel gaat het stro roken en binnen tien tot twintig seconden vliegt het als gevolg van de warmte in brand. Er komt geen vuur aan te pas om het stro in brand te steken, de warmte is voldoende.

Vervolgens brengen we een bezoek aan de Cueva de los Verdes. De naam zou ons doen vermoeden dat het om groene grotten gaat maar dat is niet zo. Ooit was de grond, waar de grotten zich in bevinden, eigendom van de familie Verdes.

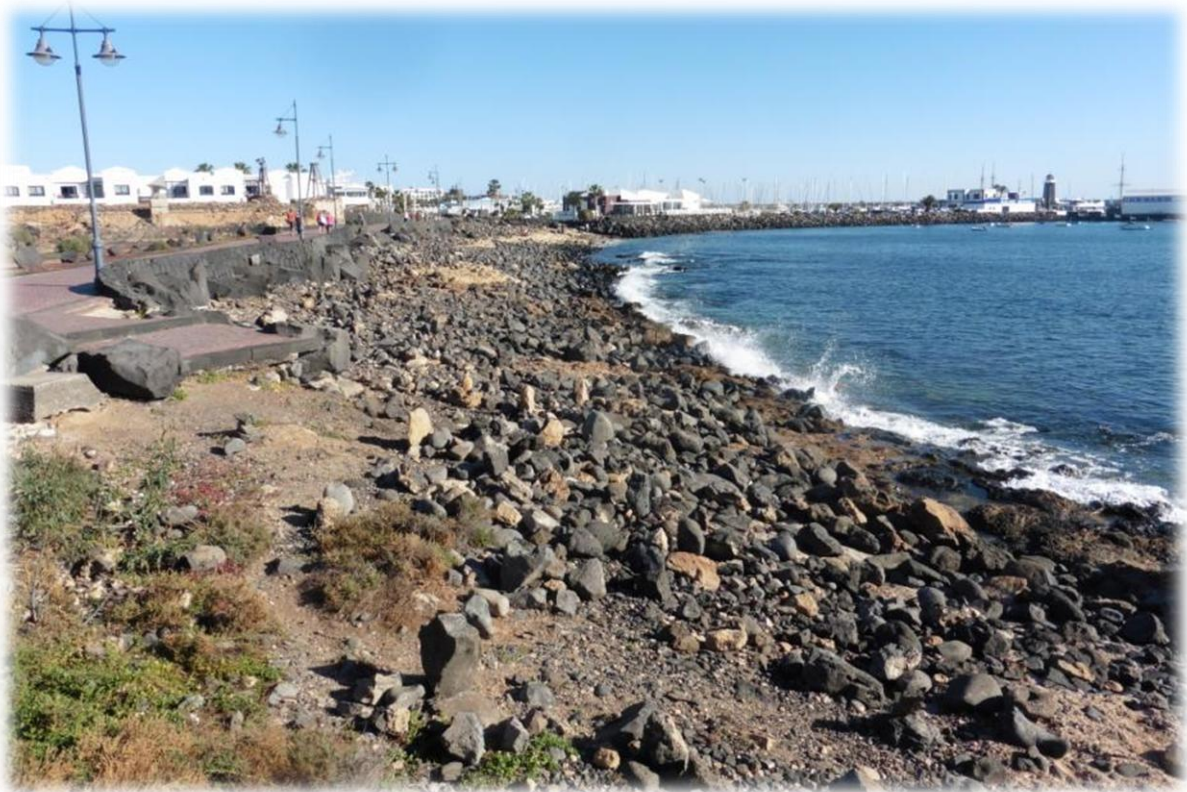
Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: een paar duizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids en duurt ongeveer vijftig minuten. En vooral op het einde maak je een groots spektakel mee.

We brengen ook een bezoek aan de haven van Playa Blanca die helemaal in het zuiden ligt.

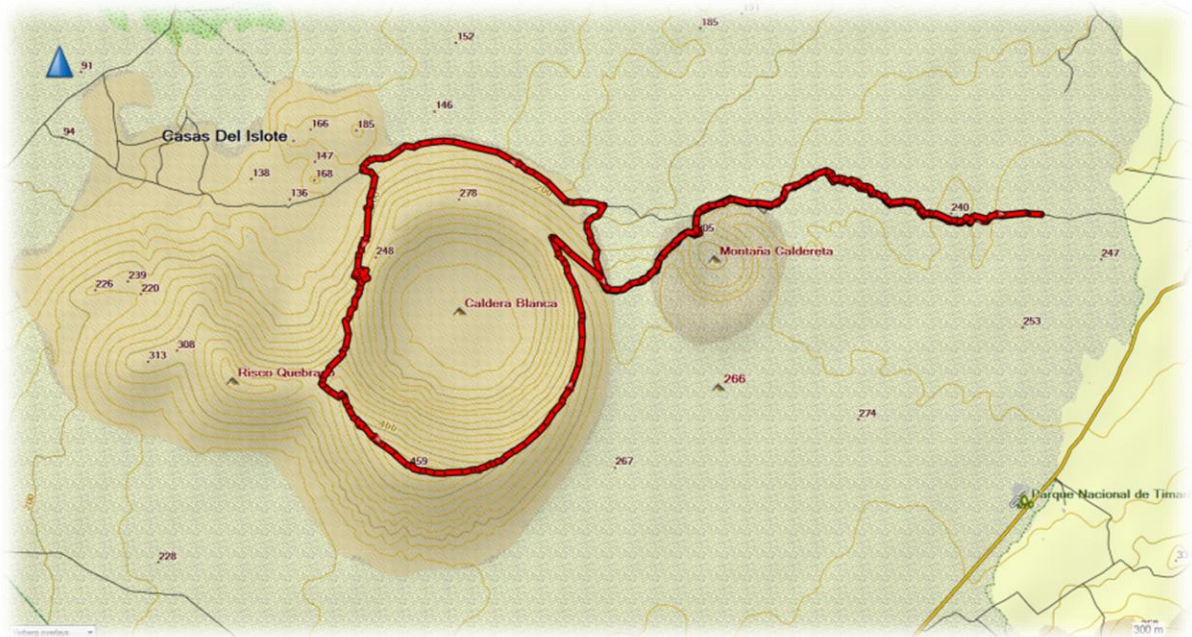

Een terrasje hoort er uiteraard ook bij met zicht op de haven en heel in de verte op het buureiland Fuerteventura.

Vrijdag 17 februari 2017

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 4 uur

Op de foto bovenaan zien we de Montana Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca. Foto onderaan is binnenin de krater van de Montana Calderata.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter tussen 1.000 en 1.400 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

Tussen 1 september 1730 en 16 april 1736 onderging Lanzarote een van de grootste natuurrampen uit de geschiedenis. Het kalme leven van de boeren van Lanzarote werd nooit meer hetzelfde. Andrés Lorenzo Curbelo, priester te Yaiza, legde zijn ervaringen vast waardoor we een idee hebben van de impact van het natuurgeweld.

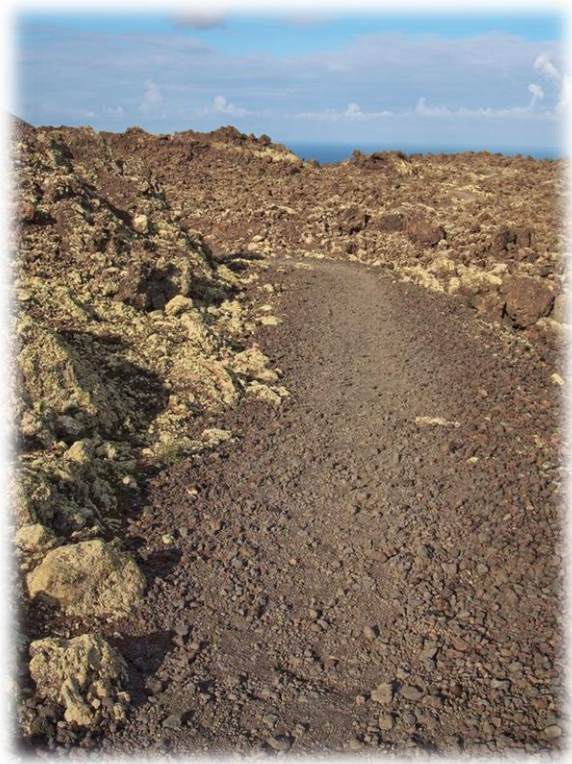

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanische as. Terwijl dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwoegen.

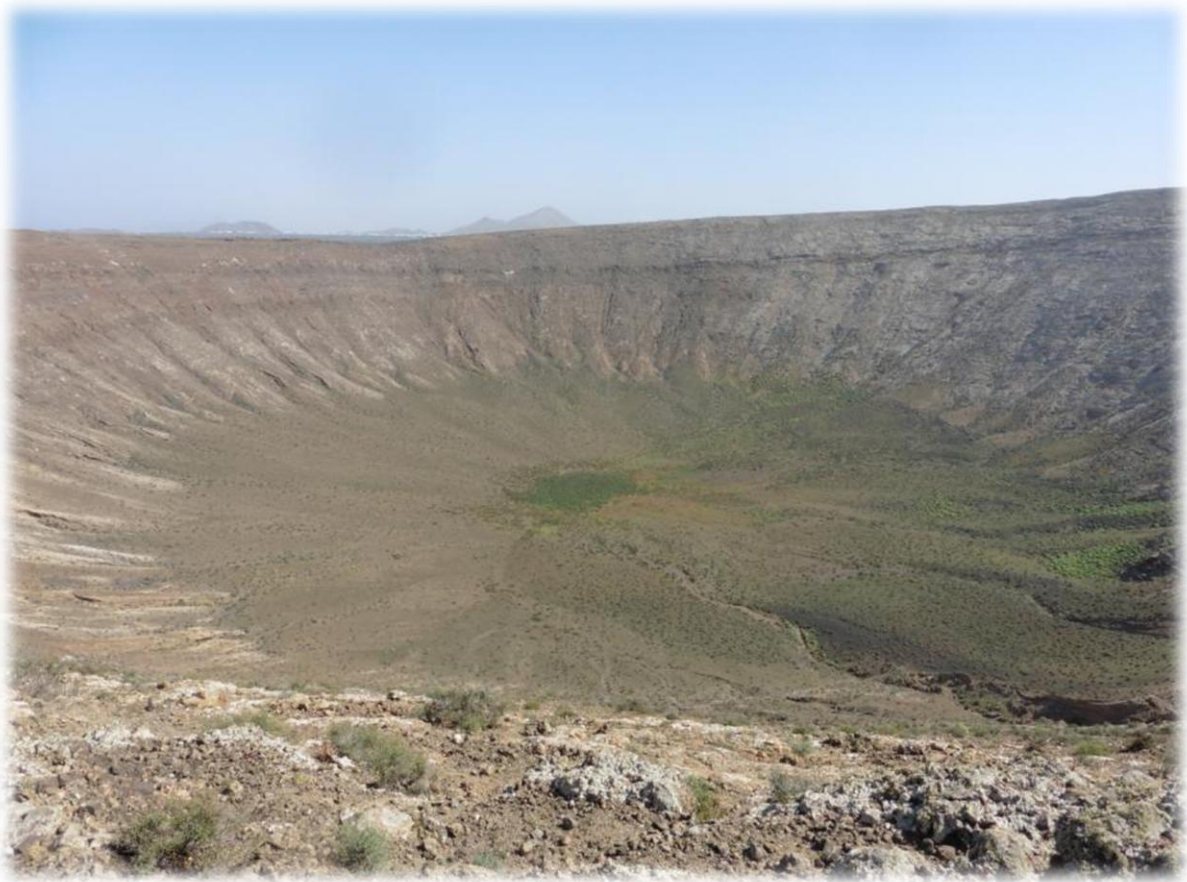

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife (afstand is 300 km in vogelvlucht) was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolken.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderde in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen.

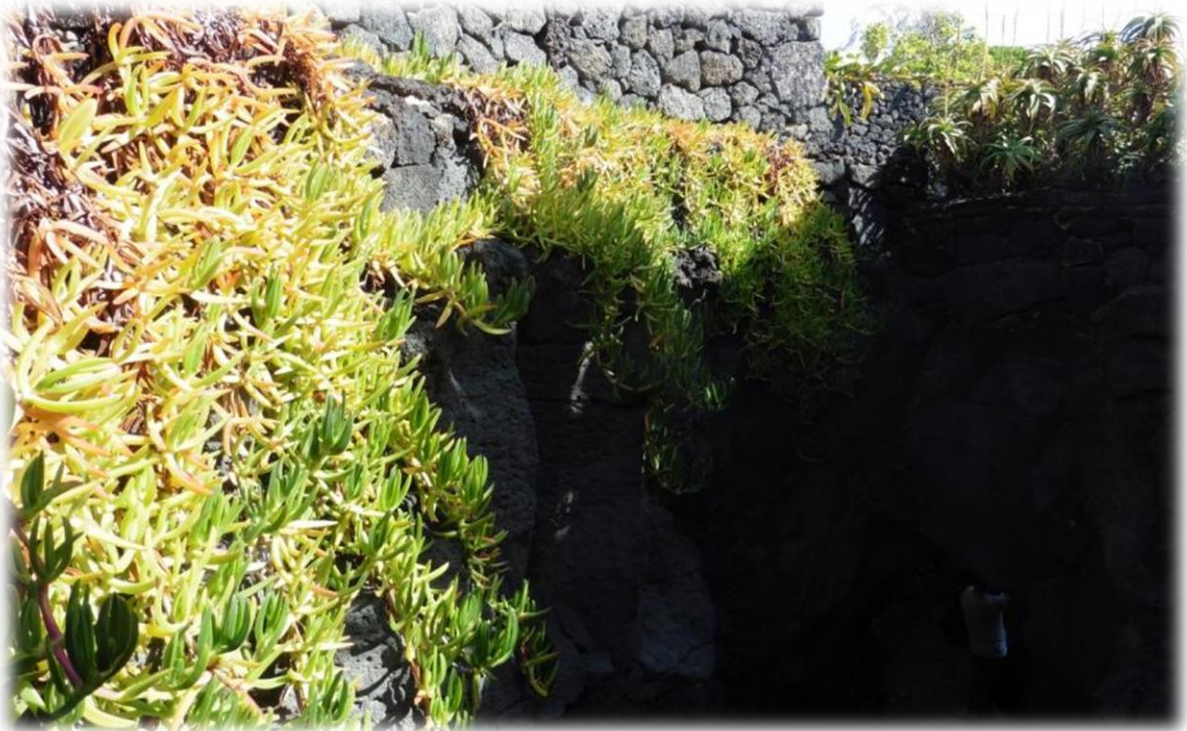

In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park is vernoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

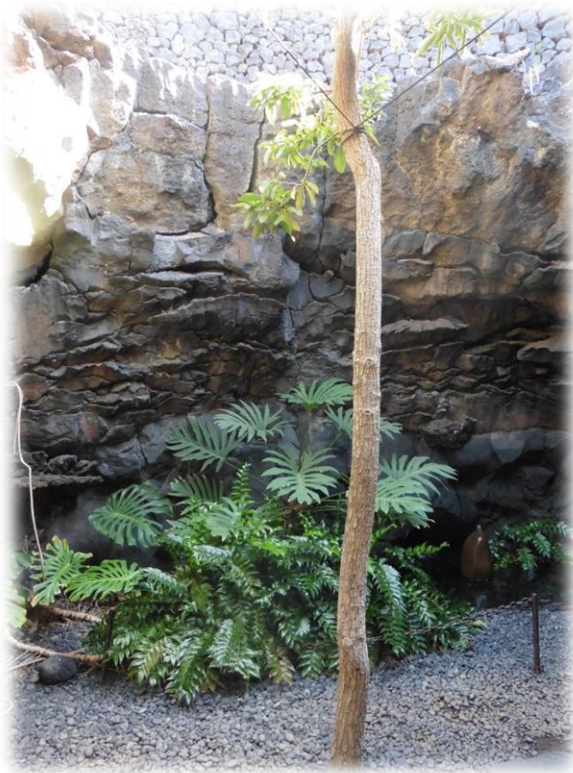

We brengen een bezoek aan de woning en het atelier van César Manrique. Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen en moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

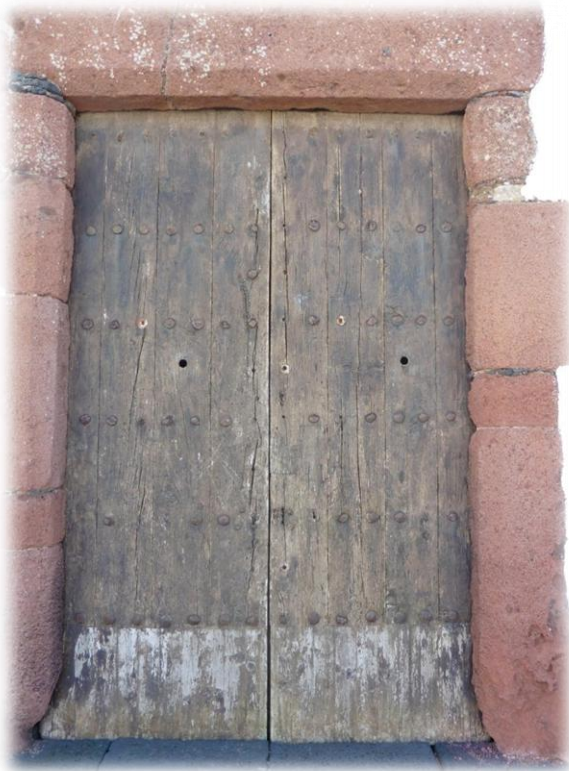
Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

César Manrique was een kunstschilder, beeldhouwer, architect en bouwadviseur. Zijn stijl kan worden beschouwd als non-figuratief, in evenwicht met de omringende natuur. Op verschillende rotondes op Lanzarote staan windsculpturen van zijn hand.

Manrique zorgde er ook voor dat gebouwen voornamelijk wit en zeer licht van tint werden of werden opgetrokken in lavasteen.

Ook zorgde Manrique ervoor dat er geen advertenties aan de kant van de wegen werden geplaatst en schakelde hij daarnaast een tijdelijke bouwstop in.

Manrique organiseerde protesten tegen grootschalige nieuwbouw ten behoeve van het massatoerisme op het eiland in de jaren 80. Zijn beweegreden was zijn liefde voor het eiland.

Manrique wilde niet dat de unieke cultuur en natuur werden beschadigd door massatoerisme en heeft dat ook daadwerkelijk weten te voorkomen. De bevolking is hem hier zeer dankbaar voor.

L2-2017

Voor Ludwig,
 die ons heel Lanzarote
 van La Graciosa tot Playa
 Blanca, Setoped en gekond-
 schend, heeft laten zien.
 Bedankt voor deze onvergetelijke
 reis!

Guido Liide
 Sue Corbin
 Marc Corning
 Bernard
 Nicole
 Sigis
 Annechien!

Om af te sluiten brengen we ook nog een bezoek aan de oude hoofdstad van Lanzarote, Teguisse.

Het was een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd.

Bij mijn weten is er niemand gevallen op dit toch wel moeilijke terrein. Telkenmale u nu in de tuin zult gaan werken en de werkhandschoenen zult gebruiken, zal je beslist terugdenken aan de lavavelden van Lanzarote.

De blaren die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer. Bedankt ook aan de gehele groep voor het mooie kaartje en de fijne attentie.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwigdhaese.be

Ludwig D'Haese   benaltijdweg@gmail.com

Tekst   Ludwig D'Haese

Foto's :   Ludwig D'Haese en Carlos Bruneel